Het offeren van Izaäk

Gen.21:1-7:

"De Here bezocht Sara, zoals Hij gezegd had, en de Here deed aan Sara, zoals Hij gesproken had. 2 En Sara werd zwanger, en zij baarde Abraham een zoon in zijn ouderdom, te bestemder tijd, waarvan God tot hem gesproken had. 3 En Abraham noemde de zoon, die hem geboren was, die Sara hem gebaard had, Isaak. 4 En Abraham besneed zijn zoon Isaak, toen hij acht dagen oud was, zoals God hem geboden had. 5 Abraham nu was honderd jaar oud, toen hem zijn zoon Isaak geboren werd. 6 En Sara zeide: God heeft gemaakt, dat ik lach; ieder die het hoort, zal om mijnentwil lachen. 7 En zij zeide: Wie had aan Abraham durven toezeggen: Sara zoogt kinderen? Want ik heb een zoon gebaard in zijn ouderdom."

Gen.22:1-19:

"Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde. Hij zeide tot hem: Abraham, en deze zeide: Hier ben ik. 2 En Hij zeide: Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen die Ik u noemen zal. 3 Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout voor het brandoffer, begaf zich op weg en ging naar de plaats, die God hem genoemd had. 4 Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsloeg, zag hij die plaats in de verte. 5 En Abraham zeide tot zijn knechten: Blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds heengaan; wanneer we hebben aangebeden, zullen wij tot u terugkeren. 6 Toen nam Abraham het hout voor het brandoffer, legde het op zijn zoon Isaak en nam vuur en een mes met zich mede. Zo gingen die beiden tezamen. 7 Toen sprak Isaak tot zijn vader Abraham en zeide: Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer? 8 En Abraham zeide: God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon. Zo gingen die beiden tezamen. 9 Toen zij aan de plaats die God hem genoemd had, gekomen waren, bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout, bond zijn zoon Isaak en legde hem op het altaar boven op het hout. 10 Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten. 11 Maar de Engel des Heren riep tot hem van de hemel en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Hier ben ik. 12 En Hij zeide: Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden. 13 Toen sloeg Abraham zijn ogen op en daar zag hij een ram achter zich, met zijn horens verward in het struikgewas. En Abraham ging en nam de ram en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon. 14 En Abraham noemde die plaats: De Here zal erin voorzien; waarom nog heden gezegd wordt: Op de berg des Heren zal erin voorzien worden. 15 Toen riep de Engel des Heren ten tweeden male van de hemel tot Abraham en zeide: 16 Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des Heren: omdat gij dit gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt, 17 Zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen. 18 En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend

worden, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt. 19 Toen keerde Abraham terug tot zijn knechten, en zij gingen tezamen op weg naar Berseba, en Abraham woonde te Berseba."

Dat is wat, die geschiedenis van Izaäk. Eerst die geboorte, die zo lang op zich liet wachten. Dan, als die geboorte heeft plaatsgevonden, en als Izaäk groot geworden is, dat aan Abraham wordt gevraagd, om zijn zoon aan God te offeren. Izaäk is eigenlijk een groot type van de Here Jezus Christus. Het begint al in hoofdstuk 21, daar wordt gezegd "dat de Here bezocht Sara, zoals Hij gezegd had. En de tweede maal dat Hij deed aan Sara, zoals Hij gezegd had. De Heere doet Zijn Woord gestand, ook al duurt dat wel even.
Sara werd zwanger en zij baarde Abraham een zoon in zijn ouderdom, te bestemde tijd, waarvan God tot hem gesproken had. Je leert zo God goed begrijpen, en leert ook dat God geen haast heeft.

Wij hebben altijd maar haast, maar God heeft geen haast. God heeft heel de eeuwigheid ter beschikking. Als wij tot geloof in Hem komen, dan moeten we er misschien aan wennen, omdat Christus, omdat God geen haast heeft, omdat de Geest geen haast heeft, dat wij als gelovige ook geen haast hoeven te hebben.
Jesaja zegt het ons ook: "Dat hij die gelooft, haastte zich niet." De wereld om ons heen, die snelt maar voort, die heeft maar haast, die is in de weer met van alles en nog wat. Maar wij haasten ons niet, wij hebben aandacht voor de Heere. En zoals de mens in deze wereld reageert op alles wat hem overkomt en dan maar haastig een oplossing zoekt, nee, wij geheel anders, wij haasten ons niet. Wij mogen ons keren tot de Heere en weten wat de Heere belooft, dat Hij Zijn Woord gestand doet. Dat er geen titel of jota van Zijn woord zal afgaan. Het zal geschieden!

Alleen je moet net als Abraham en Sara soms vele jaren wachten, voordat dat bewaarheid wordt. Dat je geloof, je hoop verwisseld wordt in heerlijk aanschouwen. Daarom wordt er in ons leven als gelovige, er wel wat van ons gevraagd, want in de tijd die voortschrijdt, wordt ons geloof op de proef gesteld.

Ondanks, dat bij herhaling de Here tot Abraham en Sara heeft gezegd: "Ik zal het doen." Hier in vers 2 staat het dus, dat Sara zwanger werd en Abraham een zoon baarde in zijn ouderdom "te bestemder tijd". Maar als je teruggaat naar hoofdstuk 17:21:

"Maar mijn verbond zal Ik oprichten met Isaak, die Sara u op deze zelfde tijd in het volgend jaar baren zal."

God had het verzekerd. Het is ook dezelfde tijd als hier, een jaar later en in hoofdstuk 18:14:

"Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn? Te bestemder tijd, over een jaar, zal Ik tot u wederkeren, en Sara zal een zoon hebben."

Het zelfde woord "ter bestemder tijd", over een jaar. God doet Zijn Woord gestand, soms gaan daar vele jaren overheen. Er gingen ook vele jaren over heen, voordat de Here Jezus Christus als het beloofde vrouwenzaak geboren werd uit Maria. Dat hadden nota bene,

Adam en Eva al gehoord daar bij de zondeval in het paradijs. Maar het duurde vele vele jaren, ja duizenden jaren gingen voorbij voordat het bewaarheid werd. Ook voor ons werd eigenlijk gezegd door de engelen, toen de Here Jezus Christus ten hemel voer: "Deze Jezus Die van u is heengevaren, Die zal op dezelfde wijze wederkomen." Dat moet ook nog geschieden, maar Hij zal wederkomen, net zo goed Sara zwanger raakte, zoals de Here gesproken had, te bestemder tijd.
Zoals is ook de Here Jezus Christus gekomen en is geboren in Bethlehem. Paulus zegt in Gal. 4: "Hij is geboren, is gekomen in de volheid des tijds." Hij zal ook wederkomen in de volheid des tijds, als de tijd daar is, "te bestemde tijd".
God heeft het allemaal van tevoren al bepaald. Het is Zijn plan. Dan mag je als gelovige daarop vertrouwen, dat het vaststaat! De gelovige die haastte zich niet, want die kent Gods plan.

Als je in hoofdstuk 17 en 18 dat dan zo leest van de belofte, dat Sara zal zwanger worden en een zoon zal baren, dat zowel Abraham als Sara daarom lachen. Staat in Gen.17:15:

> ***"Verder zeide God tot Abraham: Wat uw vrouw Saraï betreft, gij zult haar niet Saraï noemen, maar Sarah zal haar naam zijn. 16 En Ik zal haar zegenen, en ook zal Ik u uit haar een zoon schenken, ja, Ik zal haar zegenen, zodat zij tot volken worden zal; koningen van volken zullen uit haar voortkomen."***

En wat doet Abraham dan als hij dat hoort? "Toen wierp Abraham zich op zijn aangezicht en lachte en hij zeide bij zichzelf: zou eruit een 100 jarige een kind geboren worden en zal Sara, een 90 jarige baren?" Niet alleen Abraham lacht, ook Sara lacht als die belofte wordt herhaald in hoofdstuk 18:10-15:

> ***"Abraham nu en Sara waren oud en hoogbejaard; het ging Sara niet meer naar de wijze der vrouwen. 12 Dus lachte Sara in zichzelf, denkende: Zal ik wellust hebben, nadat ik vervallen ben, terwijl mijn heer oud is? 13 Toen zeide de Here tot Abraham: Waarom lacht Sara daar en zegt: Zal ik werkelijk baren, terwijl ik oud geworden ben? 14 Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn? Te bestemder tijd, over een jaar, zal Ik tot u wederkeren, en Sara zal een zoon hebben. 15 Toen loochende Sara het: Ik heb niet gelachen, want zij was bevreesd; doch Hij zeide: Neen, gij hebt wel gelachen."***

Als we dat zo lezen vinden we Sara dan een gelovige vrouw? Vinden we nu echt geloof in Sara? Gelukkig komt ons het oordeel niet toe, maar komt de Bijbel het oordeel toe, want Sara wordt genoemd bij de geloofshelden in Hebr. 11. Want de Here is ook de weg met Sara gegaan, toen Saraï, Sarah werd. Want we lezen in Hebr. 11:11 wel iets bijzonders:

> ***"Door het geloof heeft ook Sara kracht ontvangen om moeder te worden, en dat ondanks haar hoge leeftijd, daar zij Hem, die het beloofd had, betrouwbaar achtte."***

Dat lees je helemaal niet in Gen. 18. Ze staat ze te lachen achter in de tent, en later loochent ze nog dat ze gelachen heeft en de Here zegt: "Je hebt wel gelachen." Wat zo mooi is, dat

we eigenlijk hetzelfde zien bij Abraham, die daar bij Abimelech (Gen.20) daar ook ernstig struikelde en eigenlijk zondigde door ook te gaan liegen en daar kwam allemaal narigheid van. Toch zien we als dat gebeurt is, dat de Here met Abraham de weg gewoon verder gaat.
Wat ook mooi is hier bij Sara, dat als je in het N.T. leest, dan lees je over Sara, over deze struikeling van Sara niets meer. We lezen juist het tegenover gestelde, dat ze als het ware kracht heeft geput uit haar geloof, in vertrouwen op de Heere, dat ze op die manier een kind kon baren. Want dat is wat geweest, ze was al 91 jaar in hoofdstuk 18, daar heb je wel kracht voor nodig. Zij heeft die geloofs-moed geopenbaard. Ze moet nog wel meer overwinnen, want ze wist niet alleen dat Abraham in hoge leeftijd was, ze wist dat ze helemaal geen kind meer kon krijgen. Paulus zegt in Rom.4:19 dat haar moederschoot was verstorven. Ze kon eigenlijk helemaal geen kind meer krijgen. Er moest leven gewekt worden. Ze moest geloof openbaren in een wonder.

Naar de mens gesproken was het onmogelijk, maar zou voor de Here iets te wonderlijk zijn? Zo is het ook voor een gelovige, waarom haast een gelovige zich niet? Omdat hij ziet op de Here en hij continu in zijn leven zegt: “Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?” Dat geeft hem rust, dat geeft hem kalmte, wat de mens in deze wereld niet kent.

Aan Sara is een wonder aan geschiedt. De Heere moest er ook aan te pas komen, dat lees je ook in Gen.21:1: “De Here bezocht Sara.” Dat is wat. In het N.T. vind je ook zoiets, dan met Maria, bijna hetzelfde. De Heere bezocht Sara, de Heere bezocht Maria, zoals Hij gezegd had. En de Heere deed aan Sara, Hij houdt Zijn beloften! Daaraan zie je dat die hele geboorte van Izaäk, dat het een wonderlijke gebeurtenis is. Het is eigenlijk een voorafschaduwing van de geboorte van Jezus Christus uit Maria.
Izaäk is hier in Genesis steeds het beloofde zaad. Dat begon al bij de roeping van Abraham uit Ur der Chaldeeën, waar Abraham en Sara de Here gingen volgen en dan eindelijk terecht kwamen in het land Kanaän, waar de Here aan hen een zoon beloofde. Izaäk was het beloofde zaad, was de beloofde zoon.

Zo is ook Jezus Christus het beloofde Zaad. Hij was de beloofde Zoon. Er verstreek ook een hele lange tijd, voordat de zoon eindelijk kwam voor Abraham en Sara. Zo duurde het ook een lange tijd voordat de Heere Jezus uiteindelijk kwam. Er zit een enorme interval voordat de belofte wordt vervuld, te bestemde tijd! Het mooie is, dat als Sara a.h.w. wordt aangezegd, dat ze zwanger zal worden en een zoon zal baren, dat ze dan bij zichzelf denkt: “Dat kan toch niet?” Maar het mooie is, dat het antwoord van de Engel des Heren is: “Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?”
Dan lezen we in Lukas een wonderlijke parallel, daar vind je Maria in dezelfde omstandigheden, hoofdstuk 1:31a en vers 34

> ***“En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, …… vers 34 En Maria zeide tot de engel: Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang met een man heb?”***

Hier is ook een engel met Maria in gesprek. Ze denkt hetzelfde als Sara, hoe kan dat? Abraham kan geen kind meer verwekken en Sara’s moederschoot is verstorven. Over dat baren dacht Maria evenzo. Het antwoord van de Engel is in Lukas1:37 :

> ***"Want geen woord, dat van God komt, zal krachteloos wezen." De St.Vert. zegt: "Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn."***

De engel zegt tegen Sara: "Zou er voor de Here iets te wonderlijk zijn? Daar wordt eigenlijk precies hetzelfde gezegd. Dat zegt de Here ook in al onze omstandigheden. "Zou voor de Heere iets onmogelijk zijn? Zou voor de Heere iets te wonderlijk zijn?" Door schade en schande moeten we vaak ook in ons leven tot het besef komen, dat we op de Here moeten leren vertrouwen, want we hebben te maken met een wonderbare God. Dat zie je in het leven van Maria en in het leven van Sara. Het ongeloof van Sara werd beschaamd en ze leerde ervan, ze heeft kracht ontvangen om een kind te baren, om Izaäk te baren.

Als je over Izaäk nadenkt, dan is Izaäk één van de weinigen, waarvan van Godswege van tevoren is gezegd, tot die vader: "Gij zult hem de naam Izaäk geven." Dat werd ook tegen Abraham gezegd. Zo lezen we in Gen. 17:19:

> ***"Maar God zeide: Neen, maar uw vrouw Sara zal u een zoon baren, en gij zult hem Isaak noemen."***

Exact zegt ook de Engel des Heren ook tegen Jozef: "En gij zult hem de naam Jezus geven." Exact dezelfde parallel. Voordat Izaäk geboren werd, is er heel veel over Izaäk gesproken. Over hem werd het meeste gesproken in het O.T. voordat hij geboren werd. Je kan ook zeggen, dat over de Heere Jezus in heel Gods Woord enorm veel gesproken en geschreven is, en wel voordat Hij geboren werd.
Net zo goed de geboorte van de Heere Jezus een wonder was, was de geboorte van Izaäk ook een wonder. Toch gaat die parallel verder tussen Izaäk en de Heere Jezus Christus, die is niet alleen beperkt tot de geboorte van Izaäk, die gaat zelfs voort in zijn leven. Dat gaat voort ook in Gen.22, waar we lazen over dat offer, op de berg Moria. Het is wonderlijk, de manier waarop dat offer plaatsvindt. Want in hoofdstuk 22 dan zegt de Here tegen Abraham vers 2:

> "***Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op één der bergen die Ik u noemen zal."***

Let op de plaats, want die berg waar Abraham zijn zoon Izaäk moest offeren, die krijgt later een naam, in hetzelfde hoofdstuk, want in vers 14 wordt die zelfde berg genoemd. Want Abraham gaat die berg een naam geven. En Abraham noemde die plaats: "De Here zal erin voorzien." De berg des Heren, zo wordt die berg genoemd.
Als je naar dat land Moria kijkt, met zijn bergen, dan weten we uit de geschiedenis, dat er van al die bergen er maar één berg is en die wordt genoemd: "De berg des Heren." Die berg wordt later ook de berg Moria genoemd. De plaats ook waar de tempel stond, de plaats ook waar de Here Jezus Christus dichtbij is gekruisigd.

Als je de parallel dan doortrekt, dat niet alleen Izaäk een type is van de Heere Jezus, maar dat Abraham hier in dit hoofdstuk, als hij de opdracht krijgt om zijn zoon te offeren, dat Abraham een type wordt van God de Vader. Net zo goed als Izaäk een type wordt van God de Zoon, wordt Abraham een type van God de Vader.

Daarin zie je een heel wonderlijke voorafschaduwing van wat er op Golgotha plaatsvond. Deze hele geschiedenis geeft ons daarom inzicht in wat eigenlijk heeft plaats gevonden in het hart van de Vader, want alles wat Abraham meemaakte, maakte ook de Vader mee. Niet alleen wat Izaäk meemaakte, maar Abraham maakte mee, wat ook God de Vader heeft meegemaakt. Want die twee gaan hier tezamen in hoofdstuk 22. Je ziet hier het gaan van de Vader en de Zoon. De opdracht luidt in vers 2: "Neem toch uw zoon, **uw enige**, die gij liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen die Ik u noemen zal."

Het is niet alleen "de zoon", maar ook uw "enige zoon", de zoon die gij liefhebt. Zo is het ook voor God de Vader, de Here Jezus was niet alleen de zoon, maar ook uw enige zoon, die gij liefhebt. Zo is het ook voor God de Vader, de Here Jezus was niet alleen Zijn Zoon, maar ook Zijn eniggeboren Zoon, en het was ook de Zoon Die Hij lief had. Hij riep ook uit: "Zie Mijn geliefde Zoon, waarin Ik al Mijn welbehagen heb".

Het wonderlijke is, dat God uit liefde voor deze wereld, Zijn eigen Zoon niet spaarde. "Hoe zal Hij die zelfs Zijn eigen Zoon niet spaarde, ons ook met Hem niet alle dingen schenken?" "Hij die gelooft, die haaste zich niet." Zou voor de Heere iets te wonderlijk zijn? God, die Zijn eigen Zoon niet spaarde, zou Hij ons niet met Hem alle dingen schenken? God spaarde Zijn Zoon niet. Dat staat eigenlijk centraal hier in Genesis 22. We zien daarom in Gods hart. We zien hier wat de Heere God meemaakte. We zien hier hoe de Heere God, Zijn Zoon apart heeft gezet als een brandoffer.

Eigenlijk hetzelfde wat Abraham des morgens vroeg deed, heeft de Vader ook gedaan. Hij heeft Zijn Zoon apart gezet, dat lees je in vers 3:

> ***"Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde het hout voor het brandoffer, begaf zich op weg en ging naar de plaats, die God hem genoemd had."***

Hij stond vroeg op, vroeg in de morgen. Als je naar het Lam kijkt, wat ten brandoffer is gesteld, waar de Here Zelf in heeft voorzien, de Here Jezus Christus. Petrus zegt in 1 Petrus 1:19-21, waar wordt gesproken over het kostbare bloed van Christus:

> ***"Maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam. 20 Hij was van tevoren gekend, voor de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u, 21 die door Hem gelooft in God, die Hem opgewekt heeft uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven heeft, zodat uw geloof tevens hoop is op God."***

Hij was van tevoren gekend, voor de grondlegging der wereld. Abraham stond vroeg op en hij maakte alles in gereedheid. Hij kloofde het hout, hij zadelde zijn ezel en hij nam zijn zoon en twee knechten en hij zette ze apart. Hij maakte alles gereed en ging op weg. Het was vroeg in de morgen en al heel vroeg in de morgen van deze schepping, voor de grondlegging der wereld, is Christus Jezus voorgekend, is Hij al apart gezet, als een onberispelijk vlekkeloos Lam, dat ten brandoffer moest worden geleid. Hetzelfde wat

Abraham deed, deed God de Vader ook, uit grote uit liefde voor ons.

Zijn enige, Zijn geliefde Zoon, de enige Zoon Die Hij lief had, in Wie Hij al Zijn welbehagen had. In Openbaring staat, dat Hij daar **stond** als geslacht, vanaf de grondlegging der wereld. Voor de grondlegging der wereld stond al vast, dat Hij het Lam was. Toen Hij ook gekruisigd werd dan zegt Petrus in Hand. 2:23:

> ***"Deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd, hebt gij door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood."***

Ja natuurlijk, er waren allemaal wetteloze mensen. Door hun handen is de Here Jezus aan het kruis genageld en hebben ze Hem gedood. Het was wel naar de bepaalde raad en voorkennis van God. Je kan wel zien op Herodes en op Pilatus en de Romeinen en op de Schriftgeleerden en Farizeeërs, die Hem allemaal verwierpen en men allemaal riep: "Kruist Hem". Maar het was wel naar de bepaalde raad Gods, naar de voorkennis van God, anders was het nooit geschied. Als het dan geschiedt, dan zie je ook aan de hand van Genesis 22, wat er gebeurde daar op het kruis van Golgotha. Want je leest in vers 5:

> ***"En Abraham zeide tot zijn knechten: blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daar ginds heengaan. Wanneer we hebben aangebeden, zullen wij tot u terugkeren."***

Je ziet hier in een type, wat hier geschiedde op het kruis van Golgotha, wat er plaatsvond op het moment van het offeren. Het offer van Christus, het offeren van Zijn bloed. Toch zien we niet alles, want wij zien niet op het kruis van Golgotha, en dat zien we ook niet in de Schrift, wat er echt heeft plaats gevonden, tussen de Vader en de Zoon. Net zoals die twee knechten ook niet hebben gezien wat er heeft plaatsgevonden op die berg. Want Abraham zei tegen die twee knechten, dat ze moesten blijven staan. Er staat: "Blijft gij hier met de ezel als ik met de jongen daar ginds heenga."
Daarna zien die twee knechten Abraham en de jongen samen die berg opgaan. Wat er plaats heeft gevonden, hebben ze niet gezien. Wat er eigenlijk op Golgotha heeft plaats gevonden, dat hebben wij niet gezien. Wij weten niet wat die transactie is geweest tussen de Vader en de Zoon. Wij weten niet wat er op dat moment heeft plaats gevonden tussen Vader en Zoon. Dat Zijn bloed tot vergeving van zonden diende, dat is het mysterie van Golgotha. Het vond plaats in absolute duisternis. Oh er waren nog wel twee knechten bij dat kruis, die mochten tot daartoe meegaan, en wel twee zondaren van het ernstigste soort. De een was een moordenaar, die kwam tot geloof en de ander niet.

Het hele stuk mochten ze mee en dat waren er twee. Het getal twee spreekt van getuigenis en twee getuigen waren als het ware bij het offer van de Zoon. Ze maakten niet alles mee, want toen het werkelijk moest gebeuren, kwam er drie uren van dikke duisternis op Golgotha, en die duisternis bedekte alles en iedereen. Die moordenaars daar aan het kruis, die hebben maar gedeeltelijk gezien wat er echt plaatsvond, dat was verborgen voor hun ogen.

Wat er echt plaatsvond dat was verborgen voor hun ogen. Wat er plaatsvond op Golgotha,

waar we hier een klein kijkje in krijgen. Dat is verborgen voor ons op. “De Heere zal er in voorzien” Ja, de Vader en de Zoon zijn alleen, zoals ook Abraham en Izaäk alleen zijn, zij gingen tezamen, dat lees je ook in vers 6:

> ***“Toen nam Abraham het hout voor het brandoffer, legde het op zijn zoon Isaak en nam vuur en een mes met zich mede. Zo gingen die beiden tezamen. 7 Toen sprak Isaak tot zijn vader Abraham en zeide: Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer? 8 En Abraham zeide: God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon. Zo gingen die beiden tezamen.”***

Op Golgotha gingen Die Beide tezamen, om in feite het zonde probleem samen op te lossen, Vader en Zoon. “Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien.” Maar toch was er tussen Die twee die scheiding vanwege de zonde. “Mijn God, waarom hebt u Mij verlaten.” God zal Zichzelf voorzien van een Lam ten brandoffer, Mijn Zoon.

Het is eigenlijk een beetje dubbel, want je kan het op twee manieren opvatten. Het wordt ook op twee manieren bedoeld, want wat zegt Abraham nu eigenlijk? Er staat niet: “God zal Zich voorzien van een brandoffer”, maar er staat: “God zal **Zichzelf** voorzien van een Lam ten brandoffer, mijn zoon.” Hij Zelf gaf het Lam, Hij zorgde Zelf voor het Lam ten brandoffer. En Hij zal ook **vóór Zichzelf** voorzien van een Lam ten brandoffer! En Hij zorgde er ook voor dat het Lam er was en wel voor God Zelf bestemd. Zó vond dat oordeel dan plaats over de zonde. Zo droeg ook de Here Jezus Christus de zonde weg op het hout.

Je ziet ze gaan, Izaäk die het hout op zijn schouders draagt. Zo droeg ook Christus later het hout van het kruis op Zijn schouders en droeg zo de zonden van u en mij op het hout weg.
God Die voorziet dan in een lam. De Heere Jezus Christus sterft dan ook aan het kruis van Golgotha en draagt die zonden weg, ondergaat ook de straf der zonde. Gelukkig gaat hier, in dit hoofdstuk het type van Izaäk over op die ram, die daar in de struiken verward was.

Je ziet steeds in het O.T. dat het dan overgaat van de één op de ander. Zo ook bij Israël op de grote verzoendag, dan zag je opeens dat het overging van de ene bok op de andere bok. Er waren er twee bokken op die grote verzoendag, de ene bok die werd geslacht en de andere bok werd de woestijn ingestuurd. Zo ging het ook bij de reiniging van een melaatse. Er waren er dan twee tortelduiven, de ene tortelduif die werd gedood en stortte zijn bloed, terwijl die andere duif in dat bloed werd gedompeld, en dan in vrijheid wegvloog.

Eigenlijk is dat allemaal een type. Daarom is ook Izaäk hier, die als ram geslacht werd, een type van de opstanding van Jezus Christus. Het gaat niet alleen over de kruisdood, maar ook over de opstanding. Abraham ontving als het ware, zegt Hebr. 11, Izaäk uit de dood terug. Want Abraham, terwijl hij daar stond met het mes in zijn handen, en het vuur om dat offer aan te steken, en daar met het mes in zijn handen, om zijn zoon te slachten. (Vuur spreekt in de Bijbel altijd van oordeel)
Toch staat er dan in Hebr.11:17-19:

> ***“Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht werd, Isaak ten offer gebracht,***

en hij, die de beloften aanvaard had, wilde zijn enige zoon offeren, 18 hij, tot wie gezegd was: Door Isaak zal men van nageslacht van u spreken. Hij heeft overwogen, dat God bij machte was hem zelfs uit de doden op te wekken, 19 en daaruit heeft hij hem ook bij wijze van spreken teruggekregen."

Jammer is dat de vertalers hier spreken van "bij wijze van spreken", beter vertaalt is: "bij gelijkenis teruggekregen". Want het leek er op, alsof hij opstond uit de doden. Nog beter vertaald zou zijn: "Bij type kreeg hij hem terug uit de doden." Daarom is Izaäk niet alleen een type van Christus, als het Lam Die daar op het kruis van Golgotha stierf. Maar hij is ook een type van Christus in de opstanding. Helemaal mooi is dat het dan nog verder gaat, dan vraagt Izaäk aan zijn vader in vers 7:

"Toen sprak Isaak tot zijn vader Abraham en zeide: Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer?"

Lees we daar nog iets over Izaäk? Kom je de naam Izaäk nog tegen in dit hoofdstuk? Nee. Zou hij wel met Abraham naar huis zijn gegaan? Als deze hele episode voorbij is en God heeft tot twee maal toe met Abraham gesproken en hem daarvoor heel rijkelijk gezegend. Dan staat er aan het eind van dit hoofdstuk in vers 19:

"Toen keerde Abraham terug tot zijn knechten, en zij gingen tezamen op weg naar Berseba, en Abraham woonde te Berseba."

Er staat niet dan Abraham en Izaäk terug keerden naar huis. Waar is Izaäk? het lijkt wel dat Izaäk op de berg is gebleven. Dat spreekt eigenlijk van Christus hemelvaart. Hij is achter gebleven, Hij is opgestaan uit het graf. Er staat niet dat Izaäk met Abraham in Berseba was. In deze geschiedenis wordt getracht om het type als het ware tot in zijn volmaaktheid door te trekken, zodat we hier de Heere Jezus Christus in zien.

Dit alles is voor Abraham een enorme geloofsbeproeving geweest. Zo begint dit hoofdstuk ook. Het is een beproeving. Vers 1: "Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde". Het was een beproeving, nadat hij in zijn leven al heel veel beproevingen had meegemaakt. Het begon al in Genesis 12. Wat heeft die man in zijn leven aan geloofsbeproevingen meegemaakt.
Abraham was al op zeer hoge leeftijd gekomen was – want hij was de 100 al lang gepasseerd – zijn zoon die hij op 100 jarige leeftijd gekregen had, was al een grote vent geworden, hij kon in ieder geval het hout dragen. Abraham zal misschien overwogen hebben, niet nog een beproeving van God te krijgen, nu hij al 120 jaar oud was. Maar dan vergiste hij zich enorm, want de zwaarste beproeving moest nog komen.

"Hierna gebeurde het dat God Abraham op de proef stelde" (Gen 22:1)

De geloofsbeproevingen in ons leven, die gaan tot het einde toe door. En laten we niet denken, dat we het nu wel gehad zullen hebben, zo is het niet. De Here laat allerlei gebeurtenissen, allerlei situaties in ons leven toe. Waarom? Om te weten wat er in ons hart

is. Wat hier nou zo mooi is, dat hier nu op hoge leeftijd, deze oude baas, wordt beproefd in zijn geloof door God, dan komt hij er met glans doorheen.

> ***"Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout voor het brandoffer, begaf zich op weg en ging naar de plaats, die God hem genoemd had."*** (Gen 22:3)

Er was geen ge ja....maar, geen getalm. Des morgens stond hij vroeg op, hij kwam niet in verzet. Hij vroeg niet, hoe moet dat nou, ik heb maar één zoon waar een heel volk uit voort zou komen, hoe moet dat nou? Nee hij had geleerd in zijn leven, gehoorzaam te worden, niet meer op zijn eigen inzicht te vertrouwen. Hij was door schade en schande wijs geworden, God zal er in voorzien, daar vertrouwde hij op. Die berg wordt dan ook genoemd: "De Here zal erin voorzien."

Hebben wij dat al geleerd in ons leven? Zou er iets voor de Heer te wonderlijk zijn? Zou er iets voor de Heer onmogelijk zijn? Laten we maar op de Heere vertrouwen. Abraham werd op het eind van zijn leven nog een keer getest werd. Hij heeft toen die test met vlag en wimpel gehaald. Toen hij op reis was met zijn zoon, was er een gebed in zijn hart en God heeft dat beantwoord. Terwijl er allerlei gedachten door zijn hoofd gingen, heeft God hem boven bidden, boven denken, hem verhoord, en erin voorzien. Zo zal de Here ook voorzien in al onze omstandigheden, wat we ook allemaal op de weg in ons leven tegen komen. Wat God doet dat is wel gedaan! AMEN.